

Lesninger 23. søndag i det alminnelige kirkeår (år B)

1. lesning Jes 35,4–7a

Døves ører skal lukkes opp, og den stumme skal juble med sin tunge

Si til de urolige hjerter: Vær frimodige, vær ikke redde! Se, der er deres Gud. Nå kommer han for å straffe, Gud vil gjøre gjengjeld. Han kommer selv og frelser dere.

Da skal blindes øyne åpnes og døves ører lukkes opp. Da skal den lamme springe som hjorten, og den stumme skal juble med sin tunge. For i ørkenen bryter kilden frem, bekker på de tørre stepper.

Den glødende sand blir til sivgrodd sjø, det tørstende land til vannrike kilder.

Responsoriesalme Sal 146 (145),7. 8–9a. 9bc–10.

Omkved: Lov Herren, min sjel.

Herrens troskap varer til evig tid.
Han gir de undertrykte rett
og mat til dem som hungrer.
Herren løser de fangne.

Herren åpner de blindes øyne,
han reiser den som er bøyet.
Herren verner den som er fremmed,
for enker og faderløse er han en støtte.

Herren elsker de rettferdiges vei,
de ugudelige fører han på blindvei.
Herren er konge for evig.
Han er Sions Gud fra slekt til slekt.

2. lesning Jak 2,1–5

Har ikke Gud utvalgt dem som er fattige til å arve Riket?

Mine brødre! Dere kan ikke tro på vår Herre Jesus Kristus, han som troner i herlighet, og samtidig ta hensyn til verdslig rang. Sett at det kommer en mann inn i forsamlingen, prektig kledd og med gullring på fingeren, og samtidig en fattig stakkar i skitne klær. Straks har alle bare øye for den fint kledde herren: «Vær så god,» sier man til ham, «ta en god plass her fremme», – men til den fattige: «Du kan stå der», eller «sett deg her foran skammelen min». Men er der i virkeligheten noen sammenheng i dette? Eller er det ikke å dømme på falsk grunnlag?

For hør nå her, kjæreste brødre! Har ikke Gud utvalgt nettopp dem som er fattige i verdens øyne, til å være rike i troen, og arve det Rike han har lovet dem som elsker ham?

Halleluja Jf. Matt 4,23

Halleluja.

Jesus forkynte det glade budskap om Riket, og helbredet alle slags sykdommer blant folk.

Halleluja.

Evangelium Mark 7,31–37

De døve lar han få høre, og de stumme gir han talens bruk!

På den tid drog Jesus igjen tilbake fra bygdene omkring Tyros gjennom Sidon og over til Galilea-sjøen, og videre inn gjennom Dekapolis.

Der kom de til ham med en mann som var døv og hadde vondt for å tale, og bad ham legge hendene på ham. Jesus tok ham til side, bort fra mengden. Så stakk han fingrene i ørene hans og rørte ved tungen hans med spytt. Og med et blick opp mot himmelen trakk han et dypt sukk og sa til ham: «Effata!» – det betyr: «Lukk deg opp!» Og straks ble hans ører åpnet, og båndet om hans tunge løst, så han talte klart.

Jesus forbød dem å si noe om det. Men jo mer han formante dem, jo mer forkynte de det, og alle undret seg over all måte, og sa:

«Han har gjort alle ting vel! De døve lar han få høre, og de stumme gir han talens bruk!»